

ПРОЕКТЪТ „ОБРАЗОВАНИЕ В ПИКСЕЛИ“ – ИДЕЯ С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Даниела Иванова

СОУ „Св. Софроний Врачански“ – Пловдив

Наскоро моя колега сподели интересна мисъл. Работата ѝ с петокласниците в нашето училище ѝ беше показала, че вниманието на учениците може да бъде привлечено само когато източникът на звук е не просто силен, а оглушителен – достатъчен не само да ги информира, но да наподобява и изравни в съзнанието им звука, с който биват атакувани всеки ден от киното, медиите, рекламите, от телевизора вкъщи. Представете си, че сте в кино и гледате екшън – звукът е не просто слуховият канал за възприемане на информацията, чрез него вие не само разбирате какво се случва – вие сте ангажирани, емоционално обвързани и въвлечени още с първите „акорди“. Много преди да достигнете до съдържанието, формата е концентрирала съзнанието ви.

В дни, в които животът на учениците е атакуван непрестанно от нови и нови технологии, да забраняваме, забавяме и ограничаваме използването им, е своеобразна абдикация от участие в техния свят и в тяхното обучение. Защото за децата на XXI век нищо, което не ги засяга пряко, не е способно да привлече вниманието им. Щастлива съм, че заедно с колегите ми от СОУ „Св. Софроний Врачански“ в Пловдив вярваме, че технологиите имат място в училище, така че то да припознае своята съществена роля – да води към новото, да го промотира и съзнателно да търси промяната. Така и само така можем да го запазим като бастион на знанието – на знанието преди всичко как се учи. Стигнали дотук, за нас пътят беше ясен. Благодарение на възможностите, предоставени по програма „Еразъм+“ и Центъра за развитие на човешките ресурси, през 2015 година нашето споделяно разбиране видя бял свят чрез проекта „Образование в пиксели“, чиято основна цел беше да синтезира преподаваното знание в съответния клас и да го поднесе по нов, запомнящ се за всеки ученик начин. За целта осъществихме общо три мобилности в Дъблин, Ирландия (3 – 15 август 2015 г.), Скарбъроу, Англия (октомври 2015 г.) и Малага, Испания (8 – 13 февруари, 2016 г.), където почерпихме международен опит, макар от друга културна среда, макар провокиран от други въпроси, но разрешен със същите отговори, каквито и ние чуваме от учениците си ежедневно.

Дори за начинаещ учител без особен опит, но с отворени за класната си стая очи, би станало видимо, че децата ни учат по различен начин, но всички могат да постигнат напредък, ако бъдат стимулирани по един или друг начин. Тази вяра заведе мен и колегите ми в Малага, където заедно с други преподаватели поговорихме за огранотияването чрез визуализация и какво е нейното място в класната стая.

История, разказана чрез онагледяване. Ще я откриете в няколко фотографии в рекламния вестник на близкия супермаркет, разпространяван безплатно; ще попаднете на нея и в детската градина чрез инструкцията в картинки как да измия ръцете си; във видеото или филма; в постера на стената, в билборда на магистралата, в новия клип на поредния тийнидол. Около нас и около нашите деца непрекъснато текат разкази – визуални разкази, които носят послание. Като посланици на знанието, учителите търсят нови начини да свържат света с познанието за него – да намерят мост между формата и съдържанието, защото всяка форма говори. Може би неслучайно е така впечатляваща инициативата на испанските ни колеги от музея на Пикасо в Малага, които ежедневно посрещат групи с ученици с различно отношение към изкуството, сядат на пода пред някоя от картините и говорят за това какво става тук. Важен въпрос – какво става тук. Всяка история, пресъздадена чрез онагледяване, е визуален разказ и той носи послания, предава смисъл посредством визуали-

зация, свързва, на пръв поглед, несъвместими понятия. Да вземем например фотографията. Може ли тя да спомогне за упражняване на слушането по чужд език; възможно ли е един комикс да развива критичното мислене... Визуализацията спомага надграждането и развива техника за по-лесно запомняне, а технологиите превръщат „заснемането“ на филм относно емоциите на хората, показани в сутрешния вестник, в забавление.

Като хора, постоянно въввлечени в информационния поток, учениците се нуждаят от най-важния урок – **как да учат**, а учителите са призвани да подкрепят усилията на учащите се. В резултат на обученията в училище беше създадена виртуална занималня, където по нов начин съществената информация достига до учениците. Никой не е принуден да си прибере телефона – напротив. Да проследиш работата на целия клас, който има за цел да редактира текстов документ, е много по-лесно с помощта на един монитор, отколкото в двадесет и седем тетрадки едновременно. Присъствието онлайн оставя значещи следи, преди всичко в съзнанието на ученика.

Проект „Образование в пиксели“, осъществен по КД 1 по програма „Еразъм+“, беше първата стъпка в процеса по подкрепа на нашите ученици. Общо десет учители преминаха пряко през обучения и поставиха началото на новото отношение към технологиите и процеса на научаване в нашата институция в среден курс (V – VIII клас). Стремехът на училището ни е да развие платформата от уроци в бъдеще, затова се подготвяме отрано. В заниманията от виртуалната класна стая ученици от единадесети клас доброволстват в работата на учениците от среден курс – влизат в ролята на ИТ специалисти, биват учители по различни предмети, регулират средата и насочват процеса на обучение. С готовност приемат идеята да са медиатори, защото знаят, че добрият резултат е плод на общи усилия. Защото в бъдеще ще се справят тези, които сближават живота отвън с престоя в училище; тези училища и ученици, които, нареждайки значещи отрязъци от време по предмети, предават смисъл „от“ и „във“ динамичния живот на учениците си.

EDUCATION IN PIXELS - AN IDEA WITH A SEQUEL

✉ **Ms. Daniela Ivanova**
Secondary school “St. Sofroniy Vrachanski”
53, “Saedinenie” Str., Trakiya
Plovdiv, Bulgaria
E-mail: todorova.n.daniela@gmail.com